

V R T E C.

Izhaja
1. dne
vsacega
meseca
na celej
pôli in
stoji za
vse leto
2 gl.
60 kr.,
za pol
leta 1 gl.
30 kr.
av. vr.

Naroč-
nina se
naprej
plačuje
in po-
šilja u-
redništ-
vu v
Lingar-
jevih
ulicah
hiš. št. 1
v Ljub-
ljani.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1880.

Leto X.

Kazen, pokora in odpuščenje.

L

Le pojdi, sin, na boj besnêc,
A ne prikáži se mi več,
Tvoj oče nečem bití!
Kaj stvoril meni sí, On vé! —
Budí spomín, budí solzê
Očetova naj krí ti!

1. Slovo.

Skrbêl, trpêl jaz zá-te sem,
Up zadnji stávil vá-te sem, —
A up me je prekánil:
Ti žível vedno stráстно sí,
V grob páhnil mater lástno sí,
Očeta z nožem ránil. —

Le pojdi! več te ne poznám,
In blágoslova ti ne dám;
Saj nisem več tvoj oče!
Za križ se pojdi vojskovát,
In greh strašán s krvjó oprát;
Lê pojdi, boben vže ropoče! —

2. Na poti v domovje.

Sprími Bog te, vas domača,
Moj slovenski, rojstni kraj!
Sin iz boja se ti vrača,
Pôkoj mu po borbi dáj!

O domača zemlja svéta,
Raj mirú, raj cvétnih rož;
Krutih Turkov si otéta,
Pila več krví ne boš!

Vrôc bil boj je, — zmaga naša;
Vsaj zamán ni tekla kri:
Padel v plén nam turški paša,
Moja rôka tam trohni. —

Naj trohni tam rôka kléta,
Ki oskrunena s krvjó
Lastnega mi je očeta;
Vsaj me pëkla več ne bo!

O potrpi, srce moje,
Mórda oče še žívi!
Kaznoválo me nebó je,
Naj mi tudi odpustí!

Sprími zemlja me domača,
Moj slovenski, cvétni raj
Sin poboljšán se ti vrača
Pôkoj zadnji, — up mu dáj!

3. Očetovo odpuščenje.

„Oče moj, sedaj me sódi!
Sin tvoj prosi te klečé;
A sodnik usmiljen bódi,
In otéri mi solzé!

Kar sem tebi, oče stvóril,
Prosim, da mi odpustiš; —
V boji sem se izpokóril,
Tóčil kri za dom in križ!

Solz obilo sem iztóčil,
Vrnil se domòv trpèč;
Glej roké, ki v kri pomóčil
Tebi sem jo, — némam več!“ —

„Sém, o sin na srce moje!
Ódpustim ti iz srca;
Kaznoválo te nebó je,
Naj ti tudi pôkoj dá!

Srečen in vesel sem tóbe,
Ljubim spet te iz srca, —
Védi sin, hudobnez sèbe
Le v nesreči izpozná!“

Josip Prosen.

Najdena listnica.

Gledališka igra v treh dejánjih.

(Na slovenski jezik preložil Iv. Tomšič.)

Osobe:

Zlatárovič, lastnik katunove tovarne v Ameriki.

Jovana, njegova soproga.

Magda, delavčeva žena.

Ljubica, 9 let stara

Dragútinca, 6 let stara } njeni hčeri.

Kmečko dekletó iz vasi.

Krčmarica.

Občinski sluga.

Jakob, voznik.

Prvo dejánje.

(Igrališče ob cesti blizu vasi. — Zlatárovič stopi z Jovano od desne strani na cesto.)

Zlatárovič. To je strahovito slab pot; tu je človek vsak čas v nevarnosti za svoje življenje.

Jovana. Dà, dà, ljubi moj, želéla bi, da bi bila v Ameriki ostala. Zdaj se užé malo ne mesec dní vozárida po teh slabih potih in v tej slabej kočiji na vse strani po deželi na okrog in čimú? — ali sva kaj dosegla? Tega, česar iščeva, našla nisva, in zdaj še ta nezgoda, ki je nama bila na življenje in smrt. Ves čas svojega življenja ne pozabim tega!

Zlatárovič. Žal mi je tebe! Resnica je, da nisva našla, česar iščeva, in upanje, da bi kdaj našel svojo preljubo sestro, splavalo mi je po vodi. Ali pomisli: to je bila moja dolžnost, in tudi ti si me silila k temu, da bi se izpolnila želja mojega umirajočega očeta. Nezgoda, ki se je nama pripetila je pač sreča v nesreči. Ako bi ne bil konj padel, ter takó voz obstal, gotovo bi se bil voz z nama vred prevrnil po strmem klancu in — najinega življenja bi bilo konec. Bodi Bogú hvala, da sva se le nekoliko ustrašila ter takó pri življenju ostala.